

Du inser kanske, att det fordras en viss grad af näsvishet, att under sådana auspicier tänka på fortsättning. Hosföljande document bevisar emedertid att densamma fallit på min lott, oaktadt allt. De(***), föll mig i en svag stund in, att äfven der anmäla till prenumeration det kommande. Så långt går dock vid närmare besinnande ej min fräckhet. Jag har deremot tagit till nåder ett klassiskt kraftord af numera Licent(aten) och Stads-läkaren uti det förbrunna Fredrikshamn . Det lyder som följer. »Om jag skall nödvändigt höra skitprat, så vill jag heldre höra mitt eget än andras» — och gör deraf en application på allt det drafvel, man härstädes tror sig förpligtad att sluka i sig, endast dess ljus gått opp i Vester.

10

Nu, sluteligen och sist, kan jag ej undvika, att nämna två ord om Din osaliga insect. Sönderbråkad till själ och kropp försummade jag på sin högsta höjd 3 veckor att ge fart åt dess flygt. Alltsedan har den flitigt surrat mellan »Pontius och Pilatus», mellan den heliga staden och denna oheliga. Hur långt dermed är kommet, skönjes af denna lapp från en bland Imprimatorerna. Af Wirzén står intet att vänta, emedan den eländiga Mobilis gråtande omordat hustru och 7 barn.

Har Du nu hört af mig annat än att jag lefver? Känner Du ännu ett annat tungomål än det hundspråket, Du senast nyttjade, så skrif snart till,

20

Din amicissimum
Fredric.

246 B. O. LILLE — J. V. SNELLMAN 12. VI 1840
HUB, JVS handskriftssamling

Helsingfors d. 12. Junii

Broder!

30

Kärleken bannas icke, heter det, men nu vet jag, att den kan bannas, ja väl ock stundom bitas. Hvad är det för kärlek?, invändas — men jag blir dervid, att äfven den verkliga Kärleken kan så skicka sig, så dylika raptus af ondska på sig. som du sednast. Dock skall man känna Dig Snellman!, så som vi göra, ock hafva sett äfven tåren i ditt öga, för att ej förargas, förbittras af så mycken galla, som brefvet till Jacobus i få rader innehåller. Skäl har du öfvernog, att vara missnöjd med många — mig bland dem — men du hade ej bordt glömma, att Du sjelf i många år redan ansett oss för människor — om ej mer — och nu talar du dock till oss ej blott som till uslingar och oduglingar — hvilket må blifva för din och vår räkning — utan som till i alla stycka äreförgätna, med hvilka det vore bäst, att träda ur alla förbindelser, och att lemna dem åt sin förstokelse. Du skulle i sanning häpna öfver hvad du sagt oss, om du nu, lugnare till sinnes, läste det. Wi förlåta Dig dock gerna — och bevara blott ett bittert minne af den djupa smärta, som uttalar och utgjuter sig i de arga orden. Förlåt du ock oss!! Wi ha samtligen felat — Hvem om ej Du, hade haft skäl att vänta ett deltagande, fägnad uttryckande, ord af hvar en af dem, som kallat sig och varit dina vänner — ej blott för hvad du gjort, Dig och oss till heder, utan än mer för Ditt hjertelag, Gamle Snellman! i dag och i morgon detsamma — hvad du ock må erfara, upplefva och lida: — men äfven Dig tyckes vi glömt. — Dock nej! — Jag svarar för mig och andra — jag vet mig ej ensam hafva med glädje läst hvad du skrifvit — med stolthet — förlåt det höga ordet — tänkt på hvad du varit bland de fordna Landsmännen. Jag säger det, ej liksom trodde jag Dig af oss behöft ett sådant erkännande, en dylik hyllning, utan vill dermed blott förklara, att vi ej varit så känslo-

50

lösa för hvad godt du *velat* och *gjort*, som vi synes vara det för din *person*. Mer vet jag ock att Du ej önskar. Kunnas vi blott öfvertyga Dig att vi ej äro vanbördige, så skall du snart glömma våra fel som vänner affairs- och världsmän. Jag förmodar hvar och en söker sopa rent för sin trappa; för mig återstår att här bjuda till att göra det för min egen.

Mina missöden och förluster, det förlidna året känner Du. Följderna af min Fars död blefvo svårare än jag anade. Genom nödvändigheten att bevara hans minne okränkadt af Creditorer, fingo vi vidkännas en stor del af skulderna, så att jag vid slutliqviden fann mig med, egen gammal gäld hafva 9 000 på nacken. Lägg dertill att hafva mor och 5 syskon med pension af 450 Rub(ℓ) att understöda, så kan Du finna, att man måste arbeta för förtjenster. Under suckan har jag derföre äfven denna termin varit pædagog i ställe för academicus. För att dock hafva af samvetet en hel flik, har jag skrivit i vårt Ecclesiastika Litteraturblad, ock Tänker i sommar få någon liten afhandling vidare ut. På hvilostunderna har jag öfversatt Lönnrots Kanteletar *150*. Pag. som utkomma i ett häfte i sommar. Nu begynner jag fabricera föreläsningar i Kyrkohistorien: ty endera veckan hoppas jag fullmagten kommer. Med Pastoratet följer 1 500 Rub(ℓ) lön — det första jag af kronan haft — då skall pædagogicerandets upphöra. Var nu härmed nöjd!!

Du drager oförtöfvadt vidare! följ Dig gynnsamma vindar, lyckliga stjernor! Måtte du ofta af den, som står öfver Polen, påminnas om, att Du äger ett fosterland!! Måtte du alltid förblifva en sådan *dåre*, att Du måtte anse Dig tillhöra det!! Jag är ledsen, att äfven i dag synas haft ingen tid för dig: — mer tillfälliga hinder nödga mig förkorta brefvet och skriva illa, för att ej blifva dig det längre skyldig. Hälsa våra Litterata vänner — Mellin framför allt — Invitationen skall nog komma; — Ståhlberg, Ehrström, Stubben, Calle Backman, Bygdén, Lönnrot, præsentas hälsa broderligen den brodern, som, de hoppas ännu icke vill förneka dem, i hvilket hopp äfven den lever som gärna vill dett af Dig.

Benedictus!! Lefväl!!

247 J. V. SNELLMAN — F. CYGNÆUS, F. V. AL-CENIUS & F. EHRSTRÖM 18. VI 1840
HUB, Coll. 41

Hvilken af Eder, som får detta bref, får det ur händerna på H:r Georg Dahlquist, tragisk skådespelare, stor mästare i sin konst, den största här och den största jag sett och hört. Han är för öfrigt en hederlig och praktig karl, som genomgått motgångarnes skola.

Af allt detta följa, tvenne solklara slutsatser. Den första är: att Du genast efter dettas inhändigande låter införa i Tidningarne ungefär följande:

H:r G. D(ahlquist), som jemte H:r Stjernström / nyligen / i går / hit ankommit från Stockholm är sinnad att härstädes gifva sceniska framställningar i Kostym ur åtskilliga tragiska mästaresheten. I sitt fäder- nesland har H:r D(ahlquist) utträngt Almlöf icke ur Publiken gunst men ifrån primatet såsom tragisk skådespelare, hvilken plats H:r Dahlquist nu innehar och det såsom det försäkras med rätta. H:r D(ahlquist)s skall i synnerhet utmärka sig genom det djupa studium, hvarmed han uppfattar de karakterer han för hvarje gång framställer, samt genom det till följd deraf sannt konstnärliga i hans spel, der hvarje rörelse och gest hvarje